Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 14. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 23-го СІЧНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 23, 1986 No. 14. VOL. XCIII.

ВІДБУЛАСЯ НАРАДА ПРЕДСТАВНИКІВ КОНФЕРЕНЦІЇ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ

Ню Йорк (Р.Б.). — Тут в суботу, 14-го грудня 1985 року, в приміщеннях Наукового Товариства ім. Шевченка відбулася річна нарада представників Конференції Центральних Українських Академічних і Професійних Товариств.

Після прийняття протоколу з попередніх нарад, що відбулися 20-го жовтня 1984 року і звіту голови конференції д-ра Романа Барановського, розглянено ряд питань організованого суспільно-громадського і політичного життя.

У дискусії підкреслено важливу ролю створеного Крайового Комітету Тисячоліття Християнства в Україні для гідного відзначення цієї епохальної події у 1988 році та співпрацю різних наукових установ, які підготовляють наукові твори і документації, щоб таким чином не тільки збагатити українську культурну спадщину, але здементувати спробу Москви, яка намагається представити цю подію, як хрищення Росії.

Коференція висловила тривогу з приводу подій, які останньо заіснували: в Україні посилена русифікація і жорстокі переслідування правозахисників, які наражуючись на арешти, заслання, а то й втрату життя, змагаються за людські і національні права, а тут у вільному світі різні ворожі групи знеславлюють українців і дискредитують цілу українську спільноту перед чужинецьким світом як „воєних злочинців". Конференція вважає, що ці справи вимагають від усіх максимальної мобілізації національних сил і протидії проти усіх тих злочинних намірів Москви.

Конференція ЦУАПТ існує від 1952 року і об'єднує у своєму складі: Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів, Спілку Українських Журналістів Америки, Товариство Українських Інженерів Америки, Товариство Українських Правників в ЗСА, Українське Бібліотечне Товариство Америки, Українське Лікарське Товариство Північної Америки і Українсько-Американську Асоціяцію Університетських Професорів. Мета конференції — це спільна дія товариств-членів конференції у важливих національно-громадських і професійних питаннях. Ці професійні товариства об'єднують українців даних професій, незалежно від їхніх ідеологічних, релігійних, партійно -політичних чи інших переконань.

Конференція завжди не тільки цікавилася і живо реагувала на прояви і події в українському громадсько-політичному житті, але, керуючись у своїй праці найвищими ідеалами українського народу, допомагала у розв'язках не раз дуже складних проблем.

Нарадами конференції проводив голова конференції д-р Р. Барановський, представник Об'єднання Українських Ветеринарних Лікарів, а секретаріював, на місце неприсутньої секретарки д-р Лариси Олечнич-Іванків, яка не могла звільнитися з праці і приїхати з Чикаго, інж. Іван Хамуляк.

Згідно з ротаційною системою, що провід кожного року переходить в руки представників товариства, що є черговим на списку членів конференції, за українською азбукою, провід перебрала ред. Ольга Кузьмович, як голова Спілки Українських Журналістів Америки, і ред. Людмила Волянська, як секретарка.

У висліді дискусії над проблемами українського громадського і політичного життя у вільному світі та безпощадної репресії комуно-московським режимом проявів національного життя, конференція прийняла резолюції, які після стилістичного виправлення і узгіднення з членами конференції, будуть подані до преси.

Діяльність членів-організацій конференції не обмежується тільки до участи в праці конференції. Кожна членська організація веде свою діяльність самостійно на внутрішньому і зовнішньому форумах, а окремі індивідуальні члени кожної з тих організацій беруть участь у діяльності українських і загально-американських професійних товариств.

На закінчення нарад новообрана голова конференції ред. О. Кузьмович висловила подяку учасникам за присутність і ділову дискусію над проблемами української діяспори і можливостями допомоги поневоленій Україні та прибіцяла продовжувати працю у тому самому дусі в часі своєї каденції.

Церковний хор Я. Полянського має нові успіхи

Джерзі Сити, Н. Дж. — Польська преса інформує, що на Поморю виступав у листопаді 1985 року молодечий хор під дириґуванням Ярослава Полянського. Хор був заснований в 1977 році при церкві оо. Василіян у Варшаві. Цей молодечий хор має досі за собою понад 100 концертів на терені Польщі, але також на міжнародних сценах і був лавреатом світового фестивалю релігійної музики в Римі у 1983 році, про що інформовано раніше.

Хор давав також з успіхом концерти в Західній Німеччині і у Франції.

Основником і постійним дириґентом хору є Я. Полянський, відомий композитор і колишній дириґент українського хору „Журавлі".

На останньому виступі молодечого хору на Поморю, у рамках днів церковної музики, програма складалася виключно з української релігійної музики композиторів Д. Бортнянського, М. Березовського, А. Веделя і М. Леонтовича, як також були виконані старі українські псальми в обробці відомого дириґента Д. Котка.

Про дні релігійної музики появилася рецензія в місцевій польській пресі зі Шеціна, в якій молодечий хор церкви св. Миколая з Варшави під дириґентурою Я. Полянського оцінено дуже прихильно.

Рецензент пише, що це хор дівочий з одним чоловіком солістом і хоча цілий концерт складався з творів релігійних і міг декого нудити, виконання було так прецизне і такими чистими голосами, що захоплювало публіку, тимбільше, що в поодиноких точках було багато сольових партій.

Особливо рецензент хвалить виконання творів Березовського, Веделя і Бортнянського, якого, як заввакує, твори були виконані також іншими хорами, що виступали у тих днях.

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

З уваги на свято Незалежности і Соборности, 22-го січня, це число „Свободи" друкується з датою 23-го січня. У середу, 22-го січня, Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть закриті. Наступне число „Свободи" друкуватиметься в четвер, 23-го січня, з датою п'ятниці. — Ред.

Т. Шмаґала одержав високий пост

Клівленд. — Як інформують з Клівленду, головний радний Українського Народного Союзу Тарас Шмаґала від 1-го січня 1986 року назначений на становище заступника директора Реґіонального транспортового управління великого Клівленду.

Т. Шмаґала вже 23 роки працює на публічних постах, а останніх сім років саме в транспортовому управлінні. Новий пост, який саме створено і на який покликано Т. Шмаґалу, має за завдання улегшити працю директора для транспортових справ і допомагати йому кожного дня у проблемах, які постають, так внутрішніх, як і зовнішніх.

Т. Шмаґала

Т. Шмаґала закінчив Аллеґені коледж із ступенем бакалавра хемії та економії і здобув ступінь маґістра у шкільному адмініструванні в Джан Керролл університеті. Після виконування учительського звання він перейшов до міської і політичної праці. У цій останній ділянці він працював як спеціяльний асистент сенатора Роберта Тефта, мол., і був відповідальним за його бюро в стейті Огайо.

В транспортовому управлінні міста Клівленду Т. Шмаґала був спершу координатором публічних зв'язків в системі каналізації, як також шефом зв'язків з Урядом.

Журнал відзначує педагогічну працю українця

Філядельфія (М. Батлер). — Офіційний журнал Ля Салл університету, квартальник п.з. „La Salle" в числі з зими 1985-86 року, у статті написаній проф. Джаном Родденом з Вірджінія університету, відзначив вклад проф. Леоніда Рудницького в навчання чужих мов і літератур в Ля Салл університеті. При цьому звернено окрему увагу на успіх проф .Рудницького у „вирощуванні" стипендіятів Фулбрайта, тобто тих студентів, що після закінчення унівеситету одержують стипендії до різних країн світу.

Проф. Л. Рудницький

Стаття цікава тим, що колишні студенти проф. Рудницького його згадують і аналізують його вплив на їхні кар'єри. При чому у статті поміщено листу стипендіянтів Фулбрайта, яка включає теж студентів українського роду, що їх проф Рудницький номінував і помагав їм здобути цю нагороду. Між цими студентами є: Роман Квасницький, якого проф. Рудницький виряди 1969 року до Польщі; Ч. Людкевич (1970, Австрія); Кароліна Заяць (1977, Німеччина) і Едвард Заяць (1979, Німеччина).

У статті подано теж цитати проф. Рудницького, його погляди на навчання і на важливість студій поза межами ЗСА.

Згадану статтю передрукував католицький філядельфійський тижневик „The Catholic Standard and Times" з 10-го січня 1986 року.

В Чикаґо відбулася мовознавча конференція

Чикаґо (С.Н.). — Заходами Осередку НТШ тут в домі Українського Сеньйора відбулася в п'ятницю 27-го грудня 1985 року конференція, присвячена актуальним питанням української мови, зокрема правопису.

Відкриваючи конференцію, голова Осередку проф. Мирослав Семчишин у вступному слові пригадав, що саме у 1985 році припадає 150-річчя з дня народження великого українського мислителя-мовознавця і фолкльориста Олександра Потебні. Він коротко подав синтетичну характеристику основних праць Потебні та його заслуг для українського і загальнослов'янського мовознавства. Конференція зорганізована Осередком НТШ має на меті розглянути, бодай інформаційно, найбільш актуальні питання з ділянки сучасної української літературної мови, а передусім правопису, що, як відомо, не є якслід упорядкований.

В програмі конференції першим виступив проф. Богдан Чопик з Юта університету в Солт Лейк Ситі, а темою його доповіді була „Потреба стандартного правописного словника української мови". Він розглянув існуючі правописні словники та відмітив їх основні недоліки. Зокрема він зупинився над справою користування українськими словниками з СССР, в яких тенденція щораз більше наблизити українську мову до російської. На думку прелеґента, за основу до опрацювання українського стандартного правописного словника слід прийняти Правописний словник Г. Голоскевича, схвалений Всеукраїнською Академією Наук у Києві і Науковим Т-вом ім. Шевченка у Львові у 1929 році, а якого досі появилось вісім видань. Очевидно, цей словник, як і інші правописні словники, має різні недоліки і вони вимагають основного розгляду, змін і доповнень в дусі сучасної української літературної мови.

Другу доповідь інж. Анатоля Вовка на тему „До питання устійнення українського правопису в діяспорі", з уваги на відсутність автора, в добре сконденсованій формі зреферував д-р Степан Самбірський. На думку А. Вовка словник Г. Голоскевича треба взяти за основу, але при цьому його треба доповнити (бо він має

(Закінчення на стор. 3)

ЗАКІНЧИЛИСЯ СОВЄТСЬКО-ЯПОНСЬКІ ПЕРЕГОВОРИ

Токіо. — Тут закінчилася візита міністра закордонних справ СССР Едуарда Шеварднадзе, яка тривала п'ять днів. Підсумком візити стало підписання угод про торгівлю і рішення відновити переговори про наукове і технічне співробітництво, перерване Японією на початку 1980 року на знак протесту проти введення в Польщі воєнного стану. Е. Шеварднадзе і міністер закордонних справ Японії Шінтаро Абе погодилися також відновити переговори про мир між обома державами, які були перервані вісім років тому.

Виступаючи на пресовій конференції, Ш. Абе назвав рішення відновити мирні переговори „важливим досягненням". Однак у спільному комунікаті, виданому після закінчення переговорів, про „важливе досягнення" не сказано ні слова. Політичні обсерватори вважають це ознакою того, що Совєтський Союз не має наміру повертати Японії захоплені після Другої світової війни чотири острови Курільської групи. Таким чином є мала надія на те, що переговори про мир дадуть хоча б які-небудь позитивні результати.

На тій же пресовій конференції виступив і совєтський міністер. Однак багато відведеного йому часу Е. Шеварднадзе потратив на „вступну заяву", яка тривала 45 хвилин, після чого репортери могли поставити совєтському міністрові лише п'ять питань. „Вступна заява" містила в собі переважно напади на американську програму протиракетної оборони з елементами космічного базування. Іноді совєтський міністер підвищував голос до такого степеня, що в кінці конференції він мусів попросити пробачення „за надмірну емоційність".

Вихваляючи на всі лади недавню пропозицію генерального секретаря ЦК КПСС Міхаїла Горбачова про знищення до 2000 року всіх запасів нуклеарної зброї, Е. Шеварднадзе запитав: „Якщо вся нуклеарна зброя буде знищена, який сенс створювати протиракетну оборону?"

Міністри закордонних справ обох країн договорилися продовжувати спільні зустрічі. Було вирішено також, що генеральний секретар ЦК КПСС Міхаїл Горбачов відвідає в недалекому майбутньому Японію, а японський прем'єр-міністер Ясуґіро Накасоне — Совєтський Союз.

В Дітройті помер Б. Нижанківський

Джерзі Сити, Н. Дж. — Як це число „Свободи" йшло до друку, з Дітройту наспіла вістка, що там несподівано помер в неділю 19-го січня, на 77-му році життя, відомий письменник, поет і гуморист Богдан Нижанківський, знаний під літературним псевдом Бабай.

Подробиці про похоронні відправи будуть поміщені в наступному числі „Свободи".

У СВІТІ

ЗАСТУПНИК МІНІСТРА оборони СССР генерал Владімір Ґоворов, який очолює совєтську військову делеґацію, що перебуває в Кувайті, запропонував урядові цієї країни військову угоду. і Кувайт готовий купувати совєтську зброю. Згідно з інформацією, що появилася в газеті „Аль Іттішат", Кувайт купить совєтську зброю на суму 228 мільйонів долярів.Особливо Кувайт зацікавлений придбати протиповітряні ракетні системи.

КАНАДСЬКИЙ УРЯД посилив заходи безпеки в усіх головних летовищах країни у відповідь на попереження, що лівійці спробують підкласти бомбу в літак, який направляється до Вашінґтону. Торонтонська газета „Ґлоб енд Мейл" повідомила, що ще на початку січня лівійцеві, який проживає в Оттаві, заплатили 80,000 долярів за терористичний акт. Газета написала, що служба безпеки вже кілька днів веде розслідування. Однак уряд Канади відмовився назвати причини введення особливих заходів безпеки на летовищах. Служба безпеки уважно перевіряє всіх без вийнятку пасажирів та їх пакунки, а також окремих осіб, які приходять на летовище зустрічати або проводжати когось.

ЗАХІДНІ ДИПЛОМАТИ в Пекіні повідомили, що вперше в історії китайські і амириканські кораблі зустрілися в Південнокитайському морі і кілька годин плили разом, виконуючи нескладні морські маневри. Зустріч кораблів не мала великого політичного чи стратеґічного значення, але, як вважають західні експерти, вона повинна була стати своєрідним попередженням для совєтської фльоти в цьому районі.

НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ для польських та чужинецьких кореспондентів полковник Станіслав Квятковскі, який займає посаду начальника центра опитування громадської думки, досить дивно говорив про „соціяльний настрій і політичну позицію поляків", що свідчить про політичну апатію, незадоволення життям і відсутність оптимізму щодо майбутнього. „В країні панує дух невпевнености і очікування, — сказав С. Квятковскі. — Небагато людей почувається вневненими в завтрашньому дні. Причиною такої невпевнености є тяжке економічне становище".

ШВЕДСЬКИЙ ДИПЛОМАТ Рауль Валленберґ, який спас життя тисячам жидів під час Другої світової війни, став за рішенням кнессету почесним громадянином Ізраїля. В березні минулого року кнессет прийняв закон про присвоєння звання почесного громадянина Ізраїля нежидам. Р. Валленберґ — перший, хто став почесним громадянином згідно з цим законом. Як відомо, Р. Валленберґ був захоплений совєтськими військами, які ввійшли в 1944 році до Будапешту. Він був заарештований, вивезений до Совєтського Союзу і зник назавжди.

У ВАРШАВІ ЗАКІНЧИЛАСЯ чотириденна конференція прихильників миру, на яку приїхало біля 200 представників із 47 країн, включаючи Совєтський Союз, Китай, Фінляндію, Західню Німеччину, Грецію, Еспанію, Англію, ЗСА. Запрошення взяти участь в конференції були вислані 450 особам, але багато з них відмовилися приїхати. Серед них колишній генеральний секретар ОН Курт Вальдгайм, колишній канцлер Австрії Бруно Крайскі, колишній західньонімецький канцлер Віллі Брандт, англійський новеліст Грем Ґрін та інші. Керівники забороненої профспілки „Солідарність" з одної сторони закликали бойкотувати конференцію, а з другої сторони звернулися до її учасників з закликом вияснити для самих себе, щож відбувається в Польщі.

АМЕРИКА ВІДЗНАЧИЛА М. Л. КІНҐА

Атланта, Дж. — Меморіяльними концертами, маніфестаційними походами, Богослужбами, промовами та споминами, велика частина американського народу відзначила, перший раз у крайовому засязі федерального свята, неґритянського лідера і борця за громадянські та політичні права чорних і поліпшення соціяльного положення для усіх бідних, баптистського проповідника д-ра Мартіна Лютера Кінґа, який, як відомо, загинув від кулі скритовбивця 4-го квітня 1968 року.

У відзначення були включені усі сиґменти політичного, громадського і культурного життя країни, починаючи від президента Роналда Реґена і кінчаючи на льокальних повітових леґісляторів. Президент ЗСА прийняв на передодні федерального свята, яке в цьому році припало на понеділок, 20-го січня, велику неґритянську делеґацію до якої входили також дружина і син покійного д-ра М.Л.Кінґа і виголосив з цього приводу зворушливу промову. Віцепрезидент Джордж Буш з дружиною Барбарою був присутній на багатьох відзначеннях.

В Атланті, де народився і виростав д-р Кінґ, святкування, чи зглядно відзначення дня смерти, були особливо величаві і про це постарався посадник цього міста, колишній близький приятель, а пізніше амбасадор ЗСА до Об'єднаних Націй Ендрю Янґ. У місті дзвонили дзвони майже в усіх церквах, а лідери руху боротьби за громадянські права та церковні достойники виголошували, часто порібні до себе промови, закликаючи шанувальників Кінґа іти його слідами і послідовно домагатися справедливости і миру, бо для цих ідей Кінґ жив, працював, і віддав своє життя.

В Мемфесі, де загинув д-р М. Кінґ і в Бірмінґгамі, де рух за громадянські права зустрічав найбільший спротив стейтової влади, були здвигнені сімфутові статуї Кінґа, біля яких відбулись політичні віча з виступами федеральних, стейтових і міських репрезентантів.

Подібні святкування відбулися майже в кожному більшому місті ЗСА, особливо величнo відзначали його в таких містах як Ню Йорк, Чикаґо, Дітройт, у вже згаданій Атланті, Лос Анджелесі та багатьох інших містах і містечках. Неґритянські лідери вважають проголошення федерального свята в честь М. Кінґа великим досягненням і успіхом їхнього руху у боротьбі за громадянські права в цій країні.

В АМЕРИЦІ

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ, правдоподібно, звернеться до Ізраїля, з проханням повернути Америці 51 мільйон долярів із загальної суми 1,2 більйона долярів, які ЗСА дали Ізраїлеві у формі економічної допомоги у 1986 році. Затверджений Конґресом федеральний бюджет передбачає дефіцит — 210 більйонів дол., хоч згідно з прийнятим у грудні минулого року законом про збалянсований бюджет, в 1986 фінансовому році державний дефіцит не смів би перевищувати 176 більйонів дол. В наслідок цього видатки всіх без виключення федеральних установ мусять бути знижені на 34 більйони дол. Хоч інші країни одержують фінансову допомогу на чвертьрічний основі, але Ізраїлеві виплачується допомога одноразово на цілий рік, таким чином, у жовтні минулого року Ізраїль отримав на 1986 фінансовий рік 1,2 більйона дол., з яких йому тепер доведеться, повернути Америці 51 мільйон долярів.

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Роналда Реґена плянує провести зменшення забезпечення Урядом приватних пенсій громадянам Америки. Приватного забезпечення пенсій, які американці мають у приватних забезпеченевих аґенціях — не існує. Згідно з одержаним законом, більшість пенсій є забезпечені Урядом. Сталося це в наслідок того, що Корпорація Вілінґ-Піттсбурґ Стіл закінчує свій чотирирічний пенсійний плян, який забезпечує 21,600 людей на 475 мільйонів долярів, на які згадана компанія на має покриття. Уряд вже перебрав на себе пенсії на суму 165 мільйонів долярів для працівників, що відходять на емеритуру в корпорації Алліс-Чамерс, що виробляє індустріяльні устаткування. В наслідок цього подвоївся дефіцит державного забезпечення пенсій, дійшовши до 1.3 більйона долярів, що і спричинило те, що Уряд настирливо шукає шляхів зменшити ролю Уряду у забезпеченнях приватних пенсій.

РИМО-КАТОЛИЦЬКІ ЄПИСКОПИ всіх восьми дієцезій стейту Ню Йорк звернулися в неділю, 19-го січня ц.р., із закликом до своїх парафіян підписувати петицію прохання до губернатора Маріо Квомо про припинення фінансування абортів програмою Медікейд. „Настав час, щоб припинити пролиття невинної крови", — сказав Архиєпископ Джан О'Коннор на Службі Божій в катедрі св. Патрика в Ню Йорку в неділю. Ця акція співпала з річницею рішення Верховного Суду ЗСА в 1973 році, яким було злеґалізовано аборти. День, в який було прийнято це рішення, Архиєпископ О'Коннор назвав „днем ганьби". 17 мільйонів невинних немовлят на протязі 13 років упало жертвами цього рішення. Він далі подав, що американський Уряд заплатив за 293 аборти в 1984 році, і то лише у випадках „медичної потреби", а адміністрація стейту Ню Йорк заплатила за 45,000 т.зв. „абортів на вимогу", що, до речі, коштувало платникам податків 16 мільйонів долярів.

ПО ВСІЙ АМЕРИЦІ відбуваються тепер медичні дисциплінарні процеси проти понад 1,100 лікарів і шпиталів, яких обвинувачено у зловживанні своїх професійних обов'язків. Як лікарі, так і шпиталі подавали непотрібну медичну допомогу, а знову в інших випадках — невистачаючу. Аґенція, фінансована Урядом, що займається дослідженням цієї справи, ствердила на підставі численних випадків, що число такої несумлінної медичної допомоги і опіки різко зросло за останні кілька років. Починаючи з 1973 року до 1984, такі аґенції мали лише 70 дисциплінарних випадків з лікарями або шпиталями і позбавили їх права опікуватися професійно пацієнтами, забезпеченими програмою Медікер.

ПАТРИК КОНСАЛВО, 59-літній робітник при будівлях, мешканець Ню Дорп, Стетен Айленд, Ню Йорк, телефонічно повідомив адміністрацію льотерії нюйоркського стейту, що він має квиток з числами 12, 14,22, 32, 34, 43. Після того, як він з'явиться особисто в адміністрації льотерії у бюрах Світового торговельного центру з цим квитком, він офіційно стане мільйонером у наслідок виграші найбільшої досі суми поодинокого виграшу — 30 мільйонів долярів, які йому будуть виплачені на протязі 21 року по 1,14 міл. дол. річно. Нюйоркська льотерія, що розгравалась в суботу, 8-го січня ц.р., — друга по величині суми виграшу в історії Північної Америки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Київський митрополит на послугах Москви

Російська Православна Церква завжди була насправді тільки одніею клітиною державно-адміністраційного апарату імперії. Найкраще українське джерело інформацій про внутрішні відносини у російській православній верхівці і про духа у Церкві за панування Романових — це спомини „Сторінки минулого" Олександра Лотоцького, який сам дістав священичу освіту, але волів працювати як урядовець у Державній контролі в Петрограді, як висвячуватися в таких важких для українства відносинах. До речі: О. Лотоцький був автором закону про автокефалію Української Православної Церкви в новітній добі відродження української державности, але тодішні бурхливі події не дозволили УАПЦеркві розвинутись. Нинішній стан Православної Церкви в УССР тісно пов'язаний з 1668 роком, коли Київську митрополію відірвано від зв'язку з Візантією (Царгородом) і підпорядковано патріярхатові у Москві.

Справа не в минулому, в якому й Українська Церква перейшла шлях мартирології. Справа в актуальній ситуації, так само жалюгідній, як ситуація всієї „Української Радянської Соціялістичної Республіки", що її „самостійність" має символізувати окреме представництво в Об'єднаних Націях.

Перед нами Різдвяно-новорічний пастирський лист (в англійському перекладі подано, що це „привіт") київського митрополита Філярета. Деякі звороти у тому „Привіті" наче живцем узяті з пропаґандивних статтей московської преси. Так само, як совєтська преса, отой церковний привіт повний історичного фальшу. Читаємо в ньому „За всю свою історію Російська Православна Церква була завжди з народом..." Олександер Лотоцький стверджує: „...Оберпрокурор („святішого синоду") в Росії був лише „оком царя", як це було йому леґально призначено, але й тим фактичним нагаєм, що примусово держав у послуху усю церковну адміністрацію, керуючи увесь чин її виключно на службу інтересам політичним..." Де ж тут місце на „нарід"?!

У дальшому тексті того Філяретового „привіту" прославляється 40-ліття скасування Берестейської Унії в 1946 році, що його большевики збираються голосно відзначати в цьому році у Львові, як теж заповідає, що „Російська Православна Церква буде урочисто відзначати Міжнародний Рік Миру", проголошений Об'єднаними Націями. Торкаючись листопадової вершинної конференції у Женеві, Філярет „...вітає висліди тих розмов і висловлює надію, що американська сторона усвідомить собі загрозу від мілітаризації космосу і разом з Совєтським Союзом погодиться на мирне використання його для добра цілої родини народів..."

Що київський митрополит Філярет може знати про космічний простір і про плян використання його для оборони проти потенціяльно загрозливих совєтських ракет?! Клясичний приклад, як Православна Церква в цілому СССР, зокрема в Україні, виконує накази відповідного відділу в Політбюрі, такому, яке відповідає колишнім завданням царського оберпрокурора „святішого синоду". Російська Православна Церква завжди грала ролю русифікатора, а такі її єпископи, як Віталій на Холмщині особливо дали себе пізнати, як ненависники українського народу. Залишки того ненависництва залишилися ще у Православній Церкві у Варшаві, між двома світовими війнами в рр. 1930-39, дарма що діяли тоді у Польщі такі світочі історії Церкви, як професор Біднов і Огієнко та сенатор Власовський.

Цікава річ: царський режим використовував існування Російської Православної Церкви для русифікації українців і так само польський уряд у відродженій Польщі використовував Православну Церкву для ширення деморалізації на Лемківщині, як ніби окремій від українського материка области. І подібне явище було на карпатській Україні, де з ходом сторіч наросла верства „мадяронів", що їм так само імпонувала „єдіна неділіма", як галицьким москвофілам імпонувала Росія. Відомо, що москвофільство замазало первісний народницький характер Галицької Руської Ради з 1848 року в пізній формі рухів (радянофільство, Сель-Роб) перетривало аж до самогубства Миколи Скрипника і Миколи Хвильового, які щойно тоді розкрили очі незрячим.

Очевидно, на тлі великих подій, які приходять у широкому світі і на тлі протирежимових процесів, які проходять в Україні, включно з опозиційним правозахисним рухом, пастирський лист чи тільки газетний привіт митрополита Філярета, розданий у Москві закордонним кореспондентам, не має ніякого значення. Не мають значення маленькі коліщатка великої державної машини совєтської імперії. Духовна ряса не реґабілітує тих лакеїв ворожої Україні імперії, тільки навпаки — вони компромітують духовну рясу.

Олександер Татомир

СЛІДАМИ ІВАНА ҐРОЗНОГО

З нагоди Нового Року Ґорбачов на американській телевізії проголосив свої миролюбні наміри. Ми, українці, з власного досвіду вже давно знаємо, що заяви лідерів совєтського уряду ніколи не йдуть в парі з їхніми вчинками. Коли вони говорять про мир, тоді скрито готуються до війни. І тому не можна поважно брати миролюбних залицянь Ґорбачова, коли він на американській телевізії складав новорічні побажання, бо факти стверджують щось зовсім протилежне. Під димною заслоною миролюбних обіцянок Москва приспішено продукує небувалу в історії людства кількість зброї, зосереджуючи увагу на технологічній переміні совєтської економіки й мілітарної машини з думкою про термоядерну конфронтацію до кількох років.

Деяка частина американського громадянства вже ясно освідомлює собі цілі Москви та засоби, якими вона хоче їх здійснити. До цих свідоміших американців належать зокрема ці, що гуртуються коло знаменито редаґованих часописів, як ось: „Вашінґтон Інквайрер", „Вашінґтон Таймс", „Ню Солідаріті" та інших. Вони не тільки бачать апокаліптичну загрозу для культури і цивілізації від московського комунізму, але і щораз частіше б'ють на сполох, що пробудити американську спільноту з важкого летаргу.

Пляни Ґорбачова

У цьому дусі, спираючись на достовірних джерелах та інформаціях, Вин Берґ в часописі „Ню Солідаріті" помістив 10-го січня ц.р. алярмуючу статтю „Нові чистки Ґорбачова приспішують совєтську масивну воєнну підготову".

Автор пише, що найважливішим пріоритетом Ґорбачова є завершити совєтську стратегічну оборону, щоб таким чином зменшити втрати з американської відплатної акції на першу російську атаку, а далі далі продовжувати виріб офензивної стратегічної зброї (цим він нарушує договори „САЛТ") та пхнути Росію до наукової і технологічної революції, яка приспішить намічені зміни.

Плян Ґорбачова включає теж широкозакроєну чистку старшої кремлівської партійної верхівки та нові способи психологічно приготовити московський нарід до організування світової імперії і війни, що допоможе здійснити цей великий задум.

Вин Берґ підкреслює, що для совєтських громадян було наглядним, коли вони почули на закінчення року пропаґандивну промову свого лідера, що його ціллю є до 15-ти років подвоїти продукційний потенціял без огляду на кошти, та коли „Правда" у своєму новорічному посланні наголосила, що 1986 рік — це перший рік дванадцятої п'ятирічки, який мусить початися темпом зростаючої праці... загостреної дисципліни і порядку". Але Ґорбачову потрібно на це багато часу і він осягнув це за допомогою женевської зустрічі, що її розтягає на довший час. Найближчу зустріч Ґорбачова і Реґена перенесено вже з червня на жовтень ц.р.

Чистка

Берґ вважає, що 1986 рік позначиться найбільшою чисткою від часів Сталіна. В лютому на 27-му Конґресі Партії в Москві зроблять кінцеві рішення в справі розмірів чистки, яка вже заторкнула кількох членів Політбюра, кілька тузенів реґіональних шефів, багатьох членів Центрального Комітету і понад 20 міністрів кабінету, та тисячі партійних урядовців і керівників підприємств. Чистка є частиною переходу совєтської економіки на воєнну стопу", — каже автор. У різдвяному часі звільнили з посту першого секретаря Міської партійної організації в Москві Віктора Ґрішіна. Його місце зайняв Борис Єлисін. Прем'єр уряду Ніколай Рижков, що був шефом району індустрії та воєнної продукції, коло відомого Свердловска на Уралі, прийшов на місце Ніколая Тіхонова. В Молдавії „з причин здоров'я" звільнили першого секретаря Молдавської Республіки Івана Устіяна, що його місце зайняв експерт аґрикультури Іван Калін. Звільнили також перших секретарів Кіргізії, Таджикістану й Туркестану. На емеритуру пішло 10 заступників прем'єрів, а між ними Венямін Димшіц — жид, висока політична фігура. Усунули три з чотирьох шефів мусулманських Центральних Азійських Республік. Усі звільнення попереджували денунціяції в „Правді" про корупцію, непотизм, економічні надужиття тощо. Вкінці провели масову чистку „за корупцію" в останній Центральній Азійській Республіці в Узбекістані. „Правда" повідомила, що тільки в одному районі за минулі два роки звільнили 166 урядників.

Культурна революція

Як звичайно, і теперішня чистка заторкує ділянку культури. „Приспішення наукового і технічного прогресу є не до подумання без приспішення, духового...", — сказав на З'їзді письменників минулого місяця Євгєн Євтушенко. Тож звільнено керівника ґіґантської

(Закінчення на стор. 4)

Мирон М. Федорів

„МУЗІКУС БОРТНЯНСЬКИЙ"

Правду говорячи, про товариство „Музікус Бортнянський" і його засновника Мирона Максимова ми мало знали, бо про них не було ширших і частіших згадок у пресі. А це інституція молодих мистців, завдання яких культурне, наукове і виховне та закроєне на довшу мету постійної дослідної й виконної праці в ділянці музичній. Засноване це товариство було в 1981 році й посьогодні здобутки його тихої й спокійної праці дуже великі. Ціль його, це розшуки та призбирування нам ще незнаних музичних творів наших клясиків, у першій черзі Бортнянського, Березовського, Веделя і Дилецького. Воно проявлялось в цілій низці концертів вищого мистецького поземy, про які знало тільки Торонто, місце існування і праці цього товариства Та, приявні на тих концертах, вокальних та інструментальних, могли ближче запізнатись із їх мистецькою вартістю, де, поруч творів таких майстрів світової слави, як Моцарт, Гайден, Гендель і Вівальді, виконувались і твори вищезгаданих наших майстрів, а все те, щоб показати визначність і наших і музичних творців, що не є менші від великих чужинецьких і які в своїх талантах та творчості зовсім покриваються з ними.

Завдання „Музікус Бортнянський" та його керівника не обмежувалось тільки до виконної праці на концертах, але й до занотувань, особливо наших клясиків та нашої характеристичної музики, на серіях постійно видаваних платівок, з яких першим мав бути наш геній Дмитро Бортянський — на Тисячоліття Хрищення Руси-України, над яким наш молодий музика-диригент, Мирон Максимів, із своєю молодечою організацією „Музікус Бортнянський", вів дослідню й підготовчу працю від самого початку її заснування, ще в 1981 році, як згадано. Від ідеї й програми цієї організації постала її назва „Музікус Бортнянський".

До запланованих наспівів музики Бортнянського мали увійти не тільки його 35 однохорових концертів, але теж і 20 концертів двохорових, його чотири „Тебе Бога, хвалим" і все, що тільки вдалося зібрати з його багатої творчости, а там і сольові з фортепіяном, інструментальні, симфонічні й три опери. Отже закрій праці „Музікус Бортнянський" великий, з розкладенням її на довші роки, якщо ще взяти під увагу і працю над творами й інших наших музичних авторів.

Працю над виданням творів нашого велетня Бортнянського, „Музікус Бортнянський" уже зачав випуском першої платівки з наспіваними восьми концертами й вона вже є в розпродажу з тим, що дороку вийде решта платівок, до повного альбому в числі 5, з появою поодиноких платівок щотри місяці. Наразі, у цілості наспіваних концертів буде 35, як це було в початках заплянoвано, у пам'ять 1000-ліття нашого християнства.

Отже, перша платівка вже є і про її мистецьку вартість вже був відгук у нашій пресі, і то дуже прихильний, бо наспівання концертів прегарне, беззакидне й зразкове. Їх наспівало мистецьке з'єднання, яке претендує, як першорядне, до виконних завдань, бо має всі дані до цього, а з них що найважливіше, це добірний співочий матеріял — свіжий, молодечий і кольористичний, який творять співаки із фаховим вишколом та рутиною. Таке з'єднання потребує тільки талановитого диригента, щоб воно зрозуміло його думки, наставлення та експресійні вимоги й творило з ним тісну спаяність духову й технічно-виразову, що в цьому випадку було. Бо у Максимова не тільки талант, але й вище музичне університетське образування, а головним предметом у його студіях була диригентура всякими ансамблями, включно із симфонічною оркестрою та оперою. Його програми концертів та наспівана на платівку, теж із нагоди Тисячоліття Хрищення України, „Єрусалимська Утреня", Мирона Федорова, що миттю розійшлася, дали доказ цього.

Слухаючи хорові продукції Мирона Максимова на його концертах і платівках, слухачі мимохіть приходять до переконання, що в нього є всі прикмети правдивого фахівця й мистця. Його хор, це живе тіло, що співає з душі й промовляє до душі. А найважливіше для слухача це те, щоб він музику розумів і щоб вона його порушила; щоб він музику не лише слухав, але й душею переживав, без огляду на це, чи слухач музично образований чи ні, звичайна людина чи з вищою освітою. Бо в людській душі дрімають усякі інтимні естетичні почування та розумові міркування. А знаємо, яка багата є народна музика й поетична творчість, а в душі людини ще й прояви всяких інших талантів. Це доказ, що народ має своє розуміння усього і для того народу пишеться літературу, твориться музику, малярство, архітектуру, чи що інше і так, щоб народ це сприйняв, бо інакше всяка творчість розминається зі своєю ціллю. Народ будьчим обдурити не можна, бо він має свій смак і свою філософію, що виходить несвідомо із надр його душі. Тому, особливо в мистецтві, вимагає таки краси й естетичного задоволення, і тому речі мистецького характеру, творені для ширшого

(Закінчення на стор. 4)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
Редаґує Лев Яцкевич

Чародійні очі астрономії

Нещодавно зустрінув мене один знайомий читач „Свободи" з проханням написати дещо про телескопи, а саме, хто їх винайшов, як вони діють та, де розташовані найбільші телескопи світу!

Винахід телескопу приписують чомусь вченому Ґалілеєві, який в 1609 році задемонстрував його члинам Міської ради у Фльоренції. В дійсності телескоп винайшов в 1600 році припадково голляндський возний та аматор шліфування сочок, Ганс Ліпперші, recte Ліпперсгайм (У.З.Е. ст. 996) в Мідельберґу, який хотів перевірити, що можна побачити крізь дві сочки.

Не зважаючи на відсутність, в тому часі, засобів масової інформації, вістка про цей сенсаційний винахід прокотилася буревієм по цілій Европі й про неї, звичайно, дізнався Ґалілей, який змайстрував собі такий саморобний телескоп, у виді золотої труби, з двома сочками (вгнутою та вигнутою), дію яких він описав науково.

Оптичні телескопи складаються в основі з двох частин: з об'єктива, що витворює образ далекого предмету та окуляра, що той образ побільшує. За родами об'єктива, розрізняємо два основні типи телескопів: рефрактори (сочкові телескопи) та рефлектори (дзеркальні телескопи). Крім цього маємо ще комбінацію обох вищезгаданих типів. Крім оптичних телескопів, що входять у засяг оптичної астрономії, обмеженої дослідами небесних об'єктів, що висилають у простір власні або відбиті проміння, маємо ще радіоастрономію, що досліджує „темні" об'єкти в просторі. (Про радіоастрономію я написав окрему статтю у рубриці „Життя і знання", „Свобода" з 21-го жовтня 1974 року).

Для тривалого обсліду небесного тіла, телескопи монтується на паралактичній підставі, яка за допомогою годинникового механізму переміщує телескоп за добовим ходом небесного світла.

Приблизно до XIX століття — розмір телескопів дуже рідко переходив величину 12 інчів. Щойно з поліпшенням метод виробництва великих сочок з англійського кришталю швайцарським механіком Ґуїмандом та американським механіком А. Кларком, величина телескопів збільшається до 60, 100 й більше інчів. На переломі 20-их та 30-их років виготовлено в ЗСА та змонтовано в Каліфорнії на Вілсоновій Горі 100-інчовий телескоп, а на горі Паломар 200-інчовий телескоп. Цей рекорд побив Совєтський Союз на переломі 70-тих років інсталяцією 235-інчового телескопу в астрономічній обсерваторії у кавказьких горах, у місцевості Зеленчуская.

Але згідно з найновішим повідомленням японської преси, Японська державна астрономічна ляборaторія вирішила збудувати на початку 1990 років на Гавайському острові в горах Мауна Кеа (на висоті 13,796 стіп) модерну компютерну Астрономічну обсерваторію, в якій буде заінстальований телескоп світу, величиною 282 інчів. Кошт побудови цієї Астрономічної обсерваторії, згідно з повідомленням її речника проф. Кеїчі Кодаїра, буде дорівнюватися 82.6 мільйонам долярів.

Мауна Кеа — це вигаслий вулкан, який ідеально надається на астрономічну обсерваторію з уваги на його лагідне підсоння протягом більшої частини року та відсутність повітряних струменів в навколишній атмосфері, які зумовлюють викривлення (спотворення) образу.

До речі, на вершині Мауна Кеа побудовано вже дві інші астрономічні обсерваторії: Гавайського університету та спільну французько-канадсько-гавайську обсерваторію.

Плянований телескоп буде мати змогу розрізняти небесні об'єкти, величиною 2-ох інчів, з відстані 62.5 милі. Для порівняння Зеленчукский телескоп та телескоп на горі Паломар в південній Каліфорнії, може відрізняти з тієї самої відстані тільки об'єкти величиною 10 інчів, себто у п'ять разів більші.

Наш огляд про розвиток телескопів та астрономічних обсерваторій був би не повний, якщо б ми не згадали про орбітні телескопи, які, не зважаючи на менші розміри від своїх земних побратимів, можуть обстежувати космос докладніше та глибше від них, з уваги на відсутність земної атмосфери, яка деформує образи в усіх наземних телескопах. Маємо тут на думці 4,500-фунтову орбітну астрономічну обсерваторію „Коперник" вичалену в надземну орбіту (400 миль над землею) Американською адміністрацією надземних просторів 27-го листопада 1972 року. Ця орбітна астрономічна обсерваторія — устаткована шістьома телескопами, з яких найбільший розміром 32-ох інчів, виготовлений за проєктом Принстонського університету.

Завданням цієї обсерваторії — досліджувати еволюцію зір, а головно ультрафіолетне світло молодих гарячих зір. На жаль, на землі тих дослідів не можна провадити, через їх поглинання земною атмосферою.

МОЇ ПЕРШІ КРОКИ НА „ЗЕМЛІ ВАШІНҐТОНА"

Написав ВОЛОДИМИР БАРАГУРА

II.

В бюрі суспільного забезпечення пішло нам гладко, навіть із нашим слабим знанням англійської мови. Ми дещо привчалися англійської мови на лектораті у Віденському університеті, дещо самоучкою, дещо на таборових курсах. Але, як звачайно буває, вивчена книжна мова різниться від щоденної розговірної. Про це я переконався під час німецької окупації, Хоч нас учили німецької мови вже в початковій школі, потім у середній школі, хоч під час університетських студій прийшлося прочитати багато наукових праць тією мовою, проте порозумітися з „живими" німцями було труднувато. А втім часто самі німці з докторськими титулами не розуміли один одного, бо в розговірній мові вживали свого діялекту.

За яких три години ми вернулися додому й жахнулися: наші діти стояли на хіднику перед кам'яницею й плакали, а господиня дому жінка-італійка середнього віку намагалася їх втихомирити. Побачивши нас, почала нам докоряти, чому ми залишили дітей без опіки. В Ню Йорку це небезпечно з уваги на лихих людей, можливості пожежі тощо.

Від дітей ми довідалися, що причиною їхньої втечі з помешкання був холодильник. Як тільки застукотів при старті мотору, вони налякалися, думаючи, що це пожежа,і в паніці вибігли на вулицю.

У вівторок пішов я шукати роботи, вирішивши, що візьму найтяжку працю, щоб тільки заробити на прожиток. Але куди не зайшов, всюди натрапляв на відмову. Відповідь була стереотипна: „Як буде вільне місце, ми вас закличемо". А в мене все одно телефону не було, та й до сьогодні мене ніхто ніколи не закликав...

Врешті зайшов я до одного „офісу" й натрапив на доволі інтеліґентного галицького жида:

— Маю місце, але воно не для вас.

— Чому? — спитав я. — Візьму всяку працю й виконуватиму її совісно.

— Я так по вас бачу, що ця праця не для вас і я вам її ніколи не дав би.

— Скажіть, бодай, яка вона? — настоював я.

Жид трохи зніяковів, замнявся, а потім промовив:

— Ви чоловік інтеліґентний, делікатний, ви не можете „стояти на туалетах" (тобто мити туалети).

І жид мені праці не дав.

Вернувся я додому з порожніми руками. Під вечір вернулася дружина, яка теж шукала зайняття, й заявила, що має вечірню працю. Доля бодай частинно всміхнулася нам.

На другий день я знову вирушив на пошуки праці. Випадково я зустрів знайомого Базя К. Ми вирішили спільно шукати щастя, хоч нас остерігали, що будемо робити собі взаємно конкуренцію. Базьо краще володів англійською мовою, а в товаристві і смерть легша. Ходили ми безуспішно півдня, втомилися й зголодніли. Побачили ми будку на розі вулиці в околиці Таймс скверу. Продавали там „парівки" на довгих булочках з кислою капустою, муштардою, помідоровим сосом — „кетчап-ом" і городовинною приправою — „реліш-ем". Довкола юрмилися люди. Подійшли й ми. Базько каже своєю начебто добірною англійщиною:

— Пліз, ту сосиджис!

А народ у сміх! Ми збентежилися. Нарешті хтось каже:

— Це „гат-доґ", або „френкфуртер".

Добра назва — ми справді були голодні, мов пси...

Покріпившись цими „псами", — пішли ми далі. Тим разом нам пощастило. В конторі, куди ми зайшли, потребували якраз двох чистильників:

— Завтра ввечорі зголосіться до „формана" в будинку при Парк авеню ч. 1. Години праці від 6-ої вечора до 1-ої вранці, півгодини на „ланч". Надчисельні години („овертайм") півтори платні. Вільний день („офф") у четвер. Праця шість днів на тиждень.

Мов на крилах, полетів я додому з радісною вісткою. Але вийшла проблема з дітьми. Обоє працюємо на ніч. Вдень діти в школі, але ввечорі треба їх із кимсь залишити. На щастя, трапилося літнє подружжя, яке за вісім долярів погодилося доглядати дітей поки ми в праці. Діти полюбили старeньких, називали їх „бабця і дзядзьо".

Продовження буде.

Українці взяли участь в святкуваннях Еспанського інституту

Під час святкування в Еспанському інституті (зліва): Джан Пелл, голова Нюйоркського комітету 200-ліття Америки; Теодора Сидор, членка Американського інституту прапорів; амбасадор Анжір Будл Дюк, предсідник Еспанського інституту і директор Американсько-японської фундації; амбасадор Мануель Сассот; Аллен Фінгер, президент Американського інституту прапорів; Марія Душник, почесний член Головного Уряду УНСоюзу; Лілі Ладж, донька колишнього амбасадора Дж. Ладжа, яка прийняла нагороду і подяку для її покійного батька; Робин Дюк, дружина А. Б. Дюка.

У понеділок, 25-го листопада 1985 року, в Еспанському інституті в Ню Йорку Американський інститут прапорів (АІП) відсвяткував своє 10-ліття салютом Еспанії, а опісля прийняттям в честь генерального консула Еспанії Мануеля Сассота і в пам'ять покійного амбасадора Джана Дейвиса, який, до речі, був свого часу відзначений Шевченківською Нагородою Волі.

Перша виставка Американського інституту прапорів була в Українському Інституті Америки в 1976 році.

У 1978 році подібну програму відкрив в УІА д-р І. Флис в присутності багатьох гостей, серед яких буля Марія Душник, голова АІП Аллан Фінгер, який тоді вручив св. п. Юліянові Ревасві нагороду, та інші.

На цьогорічній виставці А. Фінгер подякував УІА і Еспанському інститутові за влаштування виставки. В своїй подяці амбасадорові Сассотові А. Фінгер заявив, що Еспанія була дуже важливою країною у відкритті Америки та що „ми навіть могли б сказати, що королева Ізабелля є матір'ю Америки."

В Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

лише 40,000 слів), і усучаснити гаслами, що ними збагатилась українська мова за останніх 50 років. При цім усучасненні треба взяти теж під увагу два совєтські словники: з 1946 р. та ортографічний, виданий у Києві у 1975 році, що має 114,000 слів. Інж. Вовк завдав собі чималого труду, бо взявся за виготовлення порівняльного правописного словника, в якому буде приблизно 5,000 слів, узгіднених з іншими словниками. Ті слова, що їх важко буде узгіднити, будуть встановлені більшістю мовознавців за допомогою запитника. На думку д-ра Самбірського цей плян інж. Вовка є добре подуманий і реальний і авторові цього пляну треба теж обов'язково використати правописний словник Я. Рудницького-К. Церкевича з 1979 року, що має 65,000 слів і є оснований на словнику Голоскевича-Ізюмова —Сімовича-Панейка з 1941 року.

Темою третьої доповіді було: „Складні питання в українській церковно-слов'янськім словництві" проф. Марії Овчаренко з Істерн Іллинойського університету. В цій доповіді авторка заторкнула кілька дуже маркантних форм з церковно-релігійного словництва, які так в практичнім користуванні, як і в дискусії на сторінках преси, виявляють мовно-правописні розходження (хрестити-христити, євангелія-євангеліє), і які вимагають остаточного устійнення. Проф. Овчаренко запропонувала свою, лінґвістично арґументовану розв'язку цих спірних слів та зворотів і було б побажано, щоб ця доповідь була поміщена на сторінках „Свободи" в додатку „Мова про мову".

Після цих доповідей, відбулась коротка але речева дискусія, а висновок з неї був такий, що так стан української правописної справи як теж правописного словника це дуже важне і актуальне питання, яке вимагає швидкої розв'язки компетентними мовознавцями.

БІЛЬШІСТЬ 45 РАСОВИХ КОНЕЙ, вартістю приблизно 10 міл. дол. загинули у дерев'яних стайнях в Белмонт Парк, в Елмонті, Н. Й., місці найбільших кінських перегонів в країні. 50-футове полум'я спричинило завалення 400-футової довжиною стайні. Понад 200 пожежникам вдалося за годину погасити вогонь. Коні були прив'язані в стайнях наніч, коли по півночі з суботи на неділю почалася пожежа. Водяна система, нещодавно попсута, ще не була направлена. Загальне число коней в понад 64-ох в стайнях у Белмонт Парку становить 2,000. Причина пожежі ще не вияснена, але покищо, як сказав детектив Білліям Гитерсло, командир відділу розслідування підпалів повіту Нассо, немає підстав підозрювати підпал.

РЕЧНИК МІНІСТЕРСТВА закордонних справ Китаю повідомив, що Китай „категорично відкинув совєтські пропозиції про укладення договору про ненапад і вважає його пропагандивною реторикою". Китай не підпише з Совєтським Союзом ні одного документу такої важливости, поки не будуть усунені три причини, які стоять на перешкоді нормалізації відносин між двома країнами: совєтські війська, розміщені вздовж кордону з Китаєм, повинні бути виведені з цих районів, СССР повинен припинити агресію проти Афганістану і вивести звідти свої війська, СССР повинен вплинути на В'єтнам і примусити його вивести свої війська з Камбоджі. Лише на підставі виконання цих умов Китай буде провадити з Москвою „серйозні переговори".

З життя парафії св. Володимира в Лос Анджелесі

У неділю, 22-го грудня 1985 року, після Служби Божої відбувся в церковній залі обід, на якому обговорено три важлві справи: допомога українським студентам в Бразилії; продовження будови будинку для старшого віку громадян даної парафії, влаштування свята св. Миколая.

Під час обіду отець Анатолій Ситник розповів, що управа парафії зобов'язалась шістьом студентам подавати допомогу спорадично, а двом — реґулярно, щоб забезпечити їм закінчення студій у вищій школі. Тому в імені управи о. Анатолій Ситник закликав присутніх до посильних пожертв.

Будову будинку для старших розпочато було раніше, але в зв'язку зі змінами в парафії, що постали з відходом попереднього священика і змінами в управі, акція старечого будинку трохи заморозилася. Тепер вирішено цю справу енерґійно довести до кінця, тобто, побудувати будинок для старших членів громади.

Присутні позитивно реаґували на згадані почини нинішньої управи парафії (голова — Степан Войтко, заступник — Джан Паркер, секретар — Євгенія Окрушко), а дехто відразу давав пожертву. Видно, що церковна громада св. Володимира ще має досить пороху в порохівницях і, працюючи в згоді з діяльним, ініціятивним настоятелем о. А. Ситником, доведе запляновані справи до успішного кінця.

А. Юриняк

Округа СУА в Чикаґо відзначила своє 60-ліття

Першого грудня 1985 року СУА, Округи Чикаґо, врочисто відзначив 60-ліття СУА в Українському Інституті Модерного Мистецтва. Присутніх було понад 100 осіб. Ювілей відкрила Дарія Ярошевич молитвою.

Пізніше проспівали „Гимн СУА". За почесним столом сиділи: колишня редакторка журналу „Наше Життя" Уляна Любович та колишні голови Окружної Управи Чикаґо: Дарія Маркусь, Марк Семків, Евстахія Струтинська, Любослава Шандра, Марія Юзефович і теперішня голова Марія Наваринська. Після смачного обіду Любослава Шандра докладно і змістовно в своєму слові сказала про заснування та історію СУА, таке: „Союз Українок Америки є єдиною українською, самостійною, центральною, жіночою організацією в Україні та поза її межами, яка безперервно існує вже 60 років і є цілковито незалежною від українських партій і угрупований. Основниці СУА були свідомі того, що організація, щоб бути сильною, а праця їх успішною, мусить бути соборною, релігійно-толерантною, понадпартійною та мати визначені пляни та їх ідеї, як праця для українського народу, збереження української ідентичности в Америці, праця над поширенням та поглибленням знання української культури. Заходи в обороні прав в Україні, в обороні пригніченого українського народу все були і є на першому плані нашої організації. Почавши від телеграми, яку вислано вже в 1925 році до Політичного інституту в Вільямсбурґ, Массачусетс, з протестом проти неправд які поширював польський міністер закордонних справ Кшинський, до акцій в обороні українських інтелектуалістів, проведених Об'єднаними Націями на міжнародних жіночих форумах у Мексіко, Копенгагені в Европі, СУА все брав участь в протестаційних акціях. Деякі із них ініціював сам і проводив демонстрації. В 1930 році в Ню Йорку проведено демонстрації проти арештів науковців в Україні, та проти польських акцій. В 1933 році СУА видав брошурку англійською мовою про голод в Україні, яку розіслав усім сенаторам і конґресменам. Союз Українок Америки постійно займається збереженням українського народного мистецтва, як також ознайомленням американців з українськими культурними надбаннями. Вже 1926 р. СУА зорганізував виставку українського народного мистецтва в Ню Йорку, про яку обширно описувала американська щоденна преса. А коли українська громада почала приготовлятися до участи в світовій виставці, що мала відбутися в Чикаго в 1933 році, СУА з цієї нагоди закупив збірку українського народного мистецтва в кооперативі у Львові та вперше виставив її в українському павільйоні. Ця збірка стала зав'язком музею СУА. По довгих роках після цього за приписами модерного музейництва в 1975 році відкрито для публіки Український Музей в домі СУА-УКК в Ню Йорку. Існування музею, що являється, незаперечно, найважливішою установою українства в діяспорі, завдячуємо жертвенній праці нашого членства і проводу, яким не раз доводилося поборювати великі труднощі. СУА склав понад мільйон долярів на громадські цілі. Наша організація була першою, що подала матеріяльну допомогу потребуючим в рідному краю на розбудови різних українських установ. Допомога йшла на інвалідів визвольних змагань, на рідну школу, на закуп дому Лесі Українки в Колодяжі та багато інших. Коли повстала Карпатська Україна СУА зразу вислав телеграму до прем'єра о. Волошина, заявляючи свою допомогу і готовість підтримати її морально і матеріяльно. А коли настала трагедія Карпатської України, СУА перший почав широку акцію допомоги, збираючи фонди, висилаючи пачки з одягом, ліками і харчами. Після Другої світової війни СУА перший потурбувався долею біженців та почав організувати велику кампанію допомоги скитальцям.

Разом з ЗУАДК-ом вислано тисячі пачок до Европи. Вжито заходів в американському Уряді в справі дозволу на приїзд скитальцям до Америки. В 1960 роках заініційовано бюро Суспільної Опіки, а в 1970 роках — Стипендійну акцію для молоді середніх і університетських училищ в Бразилії та Польщі. На свій власний кошт СУА спровадив 182 сиріт, забезпечуючи їм помешкання, прожиток і працю. СУА постійно турбується за старенькими бабусь, що залишились в Німеччині, та посилає їм скромну, але постійну фінансову допомогу. У виховній ділянці СУА виявляється веденням світличок, семінарів для матерів та курсів для вчительок дошкілля, видає книжечки для дітей, платівки з казками тощо. Ми працюємо над тим, щоб в наше членство, а тим самим в наші родини, вкорінювати українську духовість. Наша організація з великою увагою і дбайливістю підтримує зв'язок та співпрацює з американськими і світовими жіночими організціями; є членом Національної ради Жінок Америки, з рамени якої бере участь в світових конгресах Міжнародної Жіночої Ради. Також є членом Генеральної Федерації жіночих клюбів та бере участь в їх конвенціях. СУА має великі осяги у формуванні українського громадського життя в Америці, а особливо в світовому українському жіночому русі є ініціятором-співосновником Світової Федерації Українських Жіночих Організацій — СФУЖО, УККА, та ЗУАДКу

Свої успіхи СУА завдячує вже кільком поколінням жінок у їхній праці і жертвенности. Кожне покоління давало свої здобутки і досвіди та свій вклад до спільної скарбниці. Впродовж своєї 60-літньої діяльности СУА все зумів достосувати свою програму до обставин і часу. Саме ота здатність до перебудови є найкращим доказом живучости організації. Отож і не дивно, що СУА є єдиною організацією яка зуміла зацікавити своєю програмою молоде жіноцтво, що вже так доволі чисельно включилось в наші ряди і тим самим забезпечило майбутність організації. Яким є СУА сьогодні, його велич і престиж, що ним, втішається в українській громаді, ми завдячуємо ідейному членству та відданому і компетентному проводові. Наша вдячність для тих відомих і невідомих жінок доброї волі, що творили і розбудовували СУА і гідно заступали ім'я української жінки-громадянки поза межами батьківщини."

Евстахія Струтинська передала докладні інформації, про організацію всіх відділів, що належать до Округи Чикаго та їхнє завдання на біжучий рік. Було приєднано 29 нових, молодих та енергійних членок, які з радістю вступили в ряди нашої організації. В розваговій частині ювілею Ангеліна Самбірська прочитала гумореску „Жінка-союзянка на вакаціях", котру написала поетеса Ганна Черінь. Орися Покорна виконала на фортепіяні два „Вальси" Шопена і це було кінцевою точкою нашого врочистого точкою нашого врочистого 60-літнього ювілею. Зустріч була дуже приємною для всіх.

Валентина Скороход-Хома

Пам'яті О. Звичайнoї-Дзуль

В суботу, 11-го січня ц. р. Наукове Товариство ім. Шевченка пом'януло з жалем і вдячністю свою великодушну добродійку, визначну письменницю Олену Звичайну-Дзуль у перші роковини її смерти. Отець протопресвітер Іван Ткачук, парох української православної церкви Всіх Святих у Ню Йорку, та його сотрудник о. Григорій Рекуча відслужили заупокійну Службу Божу з Панахидою за спокій душі Покійної, після чого в приміщенні НТШ, яке знаходиться в безпосереднім сусідстві цієї церкви, відбулися скромні, сердечні поминки у присутності обох панотців та близьких приятелів з кіл парафії й НТШ.

Св. п. О. Звичайна-Дзуль

Отець протопресвітер, довголітній духовний опікун Покійної й її приятель, який зайнявся її похоронами, розповів про її життя працю й родинні відносини а голова НТШ Ярослав Падох—про залишену нею літературну спадщину.

Олена Дзуль народилася 24-го квітня 1902 року в родині свідомих українських інтеліґентів. Батько її Матвій Дельгівський був адвокатом, мати Катерина—вчителькою. Виховувала її ще й бабуся, яка дожила до 95-го року, розказувала їй про давню козаччину й гетьманщину, дні слави й державність України. Про неї згадує покійна Олена як про свого вчителя, а про мандрівки з нею—як про „своєрідний український університет". Це допомогло Олені зберегти не тільки національну свідомість, але й повне віддання своїй батьківщині в жорстокій добі совєтського терору, жертвою якого впав її батько.

Закінчивши з блискучим успіхом середню школу зі золотою медалю, студіювала у Вищому Інституті Народної Освіти в Києві, де й познайомилася з галичанином, колишнім вояком українських армій (Другий Запорізький Полк, а потім Старшинська школа УГА) Михайлом Дзулем. І ще на першому курсі з ним одружилася.

Одинадцять разів,—пише в споминах Олена,—заарештовували її чоловіка й, врешті, заслали його в найжорстокіший табір праці, чи радше смерти, в Колимі. На порозі Другої світової війни він повернувся чудом додому і в часі поразки німецьких армій виеміґрував з дружиною на Захід, спочатку до Німеччини, а звідти в 1952 році—до Америки, де вони поселилися на Статен Айленд у межах великого Ню Йорку.

Повінчав їх у храмі св. Софії сам Митрополит Василь Липківський. Вістка про те, що він вінчатиме молоде студентське подружжя стягнула масу учасників й була прийнята як українська демонстрація. Швидко після того розпочалися переслідування молодої пари й її святителя.

Ще в середній школі Олена Дзуль виявила небуденний письменницький талант. Розвинула його згодом, але не друкувала нічого, щоб не кривити душею. Почала писати від 1949 року, вже на еміґрації, й небаром появилася довга черга її творів, Всі вони були присвячені Україні й її підсовєтським стражданням. Появилися, такі її твори: повість „Селянська санаторія" (1952 р.), нарис „Миргородський ярмарок" (1953), збірка оповідань і новель „Оглянувшись назад" (1954), всі присвячені підсовєтським тривожним й жорстоким часам.

Згодом в Америці появились її повісті „Ворог народу" в двох томах (1966), „Проти течії", „Плянета рабів", „За що?", „Ти" (про Київ у 1924-29 рр.) й інші. З часів перебування під німецькою окупацією України слід згадати її повість „Золотий потічок" (1947) та оповідання „Вальс Штравса" й „Обмежені ланцюгом" (1952).

Залишаючи літераторам оцінку творчости Олени Дзуль, яка прибрала собі літературне прізвище Звичайна, варто згадати, що добрий знавець української літератури воєнного й повоєнного часу проф. Григорій Ващенко назвав Олену українською Бичер Стов, яка в своїй славній книжці „Хата дядька Томи" дала переконливу картину нелюдської недолі муринських невільників в Америці та нею розпочала столітній період муринської еманципації. Він вірив, що твори Олени Звичайної бодай у деякій мірі зможуть причинитися до відкриття західньому світові під'яремних умовин життя поневоленої України.

Останнім бажанням покійної письменниці була поява її творів, зокрема повісті „Ворог народу" англійською мовою. Наукове Товариство ім. Шевченка, якому вона записала в заповіті своє невелике майно, подбає про те, щоб виконати її бажання й останню волю.

Чоловік св. п. Олени Михайло, був теж письменником й вживав літературне прізвище Млаковий. Він був автором разом з Оленою повісті „Ворог народу", яка була нагороджена двічі літературними преміями. Він є автором спогадів „Про похід на Крим української армії", про „Старшинську школу УГА" й багато статтей у різних журналах. І він заслужив собі на довготривалу пам'ять.

Ярослав Падох

Громада відпровадила на вічний спочинок св. п. Т. Дольницьку

У понеділок, 30-го грудня 1985 року в Філядельфії, Па., несподівано померла дружина колишнього головного редактора „Америки", працівник видавництва „Америка", Тамара Дольницька.

Св. п. Тамара Дольницька

Похоронні відправи почалися 3-го січня 1986 року в похоронному заведенні М. Насевича Парастасом, який відправили о. прелат М. Федорович, о. д-р І. Біланич, о. крилошанин Т. Бариляк і о. диякон А. Онуферко.

Прощальне слово від редакції „Америки" виголосив д-р Б. Романенчук, підкресливши велику втрату для редакції із відходом бл. п. Тамари Дольницької.

В суботу вранці 4-го січня в катедральному храмі Непорочного Зачаття, Владика Митрополит Стефан відслужив Божественну Літургію й Панахиду в асисті о. прел. М. Федоровича, о. шамб. М. Канавана і о. диякона А. Онуферка. Проповідь виголосив о. прел. М. Федорович.

Покійну поховано на українському католицькому цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, де прощальне слово виголосив о. шамб. М. Канаван. Диригент катедрального хору Осип Лупань проводив співом під час похоронних відправ, у яких взяло участь понад сто осіб, багато позамісцевих.

Тризною, яка відбулася в Шварцвальд Інн, провадив інж. Б. Кульчицький. Від Головної Управи СУК „Провидіння" прощав Покійну Б. Тодорів, а від видавництва „Америка" та приятелів родини Дольницьких прощав інж. Б. Кульчицький, який накреслив тернистий шлях життя Покійної. В імені родини інж. Зенон Дольницький, брат опечаленого чоловіка Тамари, Мстислава, подякував усім за участь в похоронних відправах.

Із смертю бл. п. Тамари Дольницької українська громада втратила глибоко релігійну і високих моральних чеснот людину, а в-во „Америка"—віддану співробітницю.

Покійна залишила у смутку чоловіка Мстислава, сина Юрія з родиною, сина Мирона та дочку Ірену, дальшу родину та всіх тих, що з нею співпрацювали у в-ві „Америка".

Б. В. К.

З глибоким жалем ділимося болючою вісткою, що в понеділок, 20-го січня 1986 р. в лікарні Ст. Барнабас, у Лівінґстоні, Н. Дж. упокоїлась в Бозі наша Найдорожча МАМА І БАБУНЯ

сл. п.

ГАННА ЯРКО

народжена 15-го лютого 1906 р. в Україні.

ПАРАСТАС у середу, 22-го січня 1986 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин у Юніон, Н. Дж.

ПОХОРОН у четвер, 23-го січня 1986 р., о год. 9 30 ранку з церкви св. Вознесіння у Мейпелвуд, Н. Дж. на цвинтар в Аллентавн, Па.

Залишені у смутку:
дочка — ЛЮДМИЛА ПОЧТАР
син — ВОЛОДИМИР ЯРКО
невістка — СОНЯ ЯРКО
внуки —
АНДРІЙ І ГАННУСЯ ПОЧТАР
СОНЯ І ОЛЯ ЯРКО

З глибоким смутком повідомляємо наших Приятелів і Знайомих, що 16-го січня 1986 року упокоївся в Бозі наш Дорогий ТАТО, ДІДО І ПРАДІДО, проживши 97 років

бл. п.

ПЕТРО БЕРНАКЕВИЧ

б. УСС і директор вселюдних шкіл.

ПОХОРОН відбувся 20-го січня 1986 року у Перемишлі.

Горем прибиті:
донька — ІРЕНА з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ КУЗИКОМ
син — ЕВГЕН з дружиною ЕВОЮ БЕРНАКЕВИЧ
внуки:
МАРКО, ПЕТРУСЯ КУЗИК
МИХАСЬ БЕРНАКЕВИЧ
правнук — МАРКО ХРИСТОФЕР КУЗИК

Ділимося сумною вісткою зРіднею, Приятелями і Знайомими, що дня 20-го січня 1986 року по важких терпіннях відійшла у Вічність наша Найдорожча ДОНЕЧКА, СЕСТРА І ВНУЧКА

бл. п.

ХРИСТЯ МІЗЬ

проживши 24 роки.

ПАРАСТАС у вівторок, 21-го січня 1986 р., о год. 7 30 веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J

ПОХОРОН у середу, 22-го січня 1986 р., о год. 9-ій ранку з того ж заведення до церкви св. Івана Хрестителя у Випані, Н. Дж. (Rt. 10) По Службі Божій Тлінні Останки спочинуть на українському православному цвинтарі св. Андрія у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

У безмежній розпуці:
ОКСАНА МІЗЬ — мама
ЛЮБОВ САВОЙКА — бабка
РОМАН ГНАТІВ — брат
ЕД МЕЛЬЦЕР — наречений
ВІРА І ЛІДА САВОЙКИ — тети
ТЕТЯНА ПАЧОВСЬКА з ріднею у Львові — тета
РОМАНА НАВРОЦЬКА — тета
БОГДАН І ЛЕВ ГАЙДУЧКИ з ріднями — вуйки
ЛЮБОМИР МІЗЬ — стрийко
ближча і дальша Родина в Україні, Америці і Канаді

Слідами...

(Закінчення зі стор. 2)

державної телевізійної та радіової станції Сергія Лапіна, якого заступив Александер Аксинов, амбасадор до Польщі, давній голова КҐБ у Білорусі. Приятель Ґорбачова Ігор Ліганов гостро картав за лінивство телевізійних і радіових репортерів.

Автор кінчає свою інформативну статтю згадкою, що голова Російської Православної Церкви проголосив міжнародну кампанію підготови тисячоріччя їхнього „протихристиянського культу", користуючися між різною зброєю теж музикою Чайковського й Рахманінова для пропаганди російського погляду на „середньовічню людину" у протиставленнідо західньої концепції „ренесансової людини", яку московська Церква атакує.

Янец Станіц — Югославський письменник, підсумовуючи „конструктивні пляни Ґорбачова", каже: „Він починає дослівно таку саму кампанію, якою була Івана Ґрозного".

• • •

Вин Берґ не дає збаламутити себе чарівними усмішками Ґорбачова. Він пильно аналізує теперішню ситуацію в Совєтському Союзі та приходить до висновку, що Ґорбачов поспішно нищить опозицію і мобілізує всі матеріяльні, мілітарні та духові сили, щоб угробити вільний світ, а перш усього ЗСА, як найпотужнішого противника. В його запрязі вже послушно йде Московська Православна Церква, яка своїм єхидним тисячоріччям християнства хоче завдати смертельний удар леґітимним заходам Українських Християнських Церков та послабити самостійницький рух.

„Музікус..."

(Закінчення зі стор. 2)

загалу, повинні бути бездоганні й найкращі. Це очевидно, можуть дати кращі, а в першій мірі професійні виконавці, і це, в цьому випадку, „Музікус Бортнянський" дав, бо в нього до цього всі пререквізити, з яких дуже важливі, це чіткість ритму і дикції, балянс у голосах, динаміка й музична інтерпретація, що базується теж і на музичній інтерпретації (як протинки, точки й ін. у письмі) та віддихах, коротших та довших; далі — поетичність і риторичність музичного вислову з його почувальною сторінкою, що, загалом, творить музичну мову, яка без тих технічних і психологічних виразових компонентів може бути не то що гірша, але й зовсім неприємлива.

У „Музікус Бортянський" та його дириґента, на щастя, все грає, правду сказавши, досконало, бо мова музична без закиду і є надхнення у музичному виразі, тобто духове піднесення у виконавців і таке ж духове діяння на слухача. А якщо це все є, непотрібно аналітичних критик, хіба, якщо заходить потреба коментарна — наукова чи виховна.

Побажаним було б, щоб ця молодеча, мистецько-дослідна інституція „Музікус Бортнянський", із завданням постійного діяння для української музичної культури, знайшла більше зрозуміння в ширшому нашому громадянстві, яке повинно привітати шляхетну працю з'єднання й морально та чинно йому допомагати, щоб через нашу недбайливість не заникло. А те може статися з великою шкодою для нас, що так бідкаємося над нашою молоддю і ніби тішимося усякою ініціятивою у неї, але це, мабуть, більш у словах і теорії, як у практиці.

Прослухавши наспівані М. Максимовим вісім концертів Бортнянського на його першій платівці його професійним хором із блискучими молодечими голосами, я теж прилучуюсь до тих, що прослухали її із захопленням і поручаю її сміло всім, що заінтересовані зразковим музичним мистецтвом. Ціна цих платівок може видаватися декому зависока, але, як візьметься під увагу їх зміст, із величними концертами фахово, бо професійними співаками, наспівані, вони мусять бути дещо дорожчі, бо були коштовні в їх продукції. Для справжніх любителів доброї музики, а ще своєї, ціна не справляє проблеми, а вона за оголошенням така: одна платівка 11.25, плюс 3 дол. опакування і пошта — разом 14.25 американських долярів. Замовлений цілий комплект з п'ятьома платівками 45 дол., плюс 15 дол. пересилка — разом 60 американських дол. Замовлення слати на адресу: Musicus Bortnianskii (Toronto), 191 Lippincott St., Toronto, Ont., Canada M5S ZP3.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОСИП СТЕТКЕВИЧ, член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, помер 1-го вересня 1985 року на 90-му році життя. Нар. 11-го серпня 1895 року в Плотичах, Бережани, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дочку Лідію Андрусишин, внуків Лідію Костирку з мужем Марком і сином Віктором; Любу Сан Пієтро з мужем Франком і дочкою Іреною. Похорон відбувся 5-го вересня 1985 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

С. Чума, секр.

ПЕТРО ХОМИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 114-го ім. св. Володимира в Чикаго, Ілл., помер 14-го березня 1985 року на 62-му році життя. Нар. 28-го липня 1922 року в Самборі, Україна. Членом УНС став 1976 року. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!

Ольга Бережан, секр.

МАРІЯ СОРОКАНИЧ, член УНС Відд. 305-го в Маганой Сити, Па., померла 10-го серпня 1985 року на 80-му році життя. Нар. 10-го березня 1907 року в Україні. Членом УНС стала 1942 року. Залишила у смутку сина Івана, доньок Анну, Галину і Марію. Похорон відбувся 12-го серпня 1985 року на цвинтарі св. Миколая в Магоней Сиґі, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Гентош, секр.

СТАНИСЛАВ ҐУЛА, член УНС Відд. 259-го ім. Пресв. Богородиці в Чикаго, Ілл., помер 21-го серпня 1919 року на 66-му році життя. Нар. 22-го січня 1919 року в Чикаго, Ілл. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Маргарету, сестру Марію Бабку, племінників і племінниць. Похорон відбувся 24-го серпня 1985 року на цвинтарі Вознесіння в Джастис, Ілл.

Вічна Йому Пам-ять!

Ю Ґуглик, секр.

ДМИТРО ФІЛЬ, член УНС Відд. 397-го ім. св. Ольги у Філядельфії, Па., помер 18-го серпня 1985 року на 74-му році життя. Нар. 1911 року в селі Жуків, пов. Любачів, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Наталію, доньку Ірену, сина Михайла з дружиною Анною і внуками, брата Олександра з родиною, кузина Стефана та дальшу родину. Похорон відбувся 21-го серпня 1985 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Нич, секр.

ФЕДІР БІЛОУС, член УНС Відд. 464-го ім. Лесі Українки в Ошаві, Онт., помер на 83-му році життя. Народився 1903 року в селі Ігровиця, Україна. Членом УНС став 1959 року. Залишив у смутку дружину Софію, сестру Стефанію в Україні і дальшу родину. Похорон відбувся 30-го липня 1985 року на цвинтарі свв. Володимира і Ольги в Ошаві.

Вічна Йому Пам'ять!

М. Хомин, секр.

Д-р ВОЛОДИМИР ДУШНИК, член УНС Відд. 293-го ім. св. Миколая в Бруклині, Н.Й., помер 5-го вересня 1985 року на 76-му році життя. Нар. 1908 року в селі Заставче, повіт Підгайці, Україна. Членом УНС став 1935 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Марка, сестру Олімпію і племінників Фелікса і Олександра. Похорон відбувся 9-го вересня 1985 року на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурзі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Роман Форостина, секр.

Д-р ТЕРЕНТІЙ МАЦУК, член УНС Відд. 369-го ім. св. Миколая в Палмертоні, Па., помер 6-го серпня 1985 року на 43-му році життя. Нар. 6-го квітня 1942 року в Палмертоні, Па. Членом УНС став 1945 року. Залишив у смутку батьків Степана і Олену та брата Степана. Похорон відбувся 12-го серпня 1985 року на цвинтарі св. Володимира в Палмертоні, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ПЕТРО БРЕҐА, член УНС Відд. 16-го Т-ва „Просвіта" в Спрінґ Веллі, Н.Й., помер 26-го липня 1985 року на 68-му році життя. Нар. 1917 року в Спрінґ Веллі. Членом УНС став 1941 року. Залишив у смутку дружину Джозефіну, синів: Ричарда, Петра К., Роберта і Давида; братів — Йосифа та Михайла, сестру Анну Загадайко та дев'ять внуків. Похорон відбувся 29-го липня 1985 року на цвинтарі Ґетсамені в Ракленд Лейк, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ДЖАН ФІЛДС, член УНС Відд. 382-го ім. св. Тройці у Фреквіллі, Па., помер 9-го вересня 1985 року на 52-му році життя. Народився в Магоной Плейн, Па. Членом УНС став 1974 року. Залишив у смутку дружину і троє дітей. Похорон відбувся 13-го вересня 1985 року на цвинтарі св. Михаіла в Фреквіллі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар.

СТЕЛЛА КОСТЮК, член УНС Відд. 158-го ім. Б. Хмельницького в Бруклині, Н.Й., померла на 61-му році життя. Нар. 1924 року в Нюарку, Н. Дж. Членом УНС стала в 1969 році. Залишила у смутку дочку Дануту Колямар з мужем Ґантером і дітьми Марком і Діяною. Похорон відбувся 27-го серпня 1985 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

МАРІЯ МИРОШ, член УНС Відд. 413-го ім. О. Басараб в Юніон, Н. Дж., померла 20-го серпня 1985 року на 98-му році життя. Нар. 18-го вересня 1887 року в Україні. Членом УНС стала 1926 року. Залишила у смутку сина Фреда і сестру Тіну Опіолу. Похорон відбувся 23-го серпня 1985 року на цвинтарі Евергрін в Гиллсайді, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

М. Фира, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СЕРЕДА, 29-го СІЧНЯ 1986 р.

Керґонксон, Н. Й. Річні збори Т-ва „Союзівка" 88-ий Відд., о год. 6-ій веч. на оселі „Союзівка". На порядку нарад звіти за минулий рік, вибір урядовців на 1986 р. Після того буде вибір делеґатів на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься всіх членів прибути. — В. Квас, пред., Стефа Гаврилюк, секр.

П'ЯТНИЦЯ, 31-го СІЧНЯ 1986 р.

Трой, Н. Й. Річні збори Б-ва св. Миколая 191-го Відд., о год. 7-ій веч. в церковній залі при 459 Друга вул. в Трой, Н. Й. На порядку: звіти урядовців за минулий рік та вибір урядовців на 1986 рік. Просимо всіх членів взяти участь у цих зборах. — Р. Гарасимяк, предс., В. Колодій, секретар.

СУБОТА, 1-го ЛЮТОГО 1986 р.

Філядельфія, Па. Річні збори Т-ва Мир 324-го Відд., о год. 7:30 веч. в Домі Української Громади при 800 N. 23rd St. і Brown. Проситься всіх членів прибути на збори обов'язково. — Управа.

НЕДІЛЯ, 2-го ЛЮТОГО 1986 р.

Джерзі Сиґі, Н. Дж. Річні збори 170-го Відд., о год. 3-ій по пол. в залі УНДому при 90 Fleet St. По загальних зборах вибір нової управи на 1986 р. та вибір 2-ох делеґатів і заступників на чергову Конвенцію УНС. Після зборів — перекуска. Й. Зубрицький, гол., В. Білик, секр.

Чикаґо, Ілл. Річні збори Т-ва „Доброї волі" 22 Відд., о год. 10:30 ранку по Службі Божій в залі церкви св. Йосифа, 5000 N. Cumberland Ave. — І. Ґавалюх, пред., Гелен Олек-Скат, секр.

Ню Йорк, Н. Й. Річні збори 204 Відд., о год. 2-ій по пол. в приміщенні „Самопомочі", 98 Second Ave., New York, N.Y. 10003. По закінченні зборів відбудуться звичайні збори, на яких буде вибір делеґатів на 31-шу Конвенцію УНС. Проситься всіх членів прибути на ці збори. — Л. Залінський, секр.

Клівленд-Парма, Огайо. Річні загальні збори Т-ва ім. Е. Коновальця 240 Відд., о год. 1-ій по пол. у приміщенні кафетерії школи св. Йосафата. Звіт Управи та вибір нової на 1986 р. Управа.

Міннеаполіс, Мінн. Річні загальні збори 345-го Відд., по Службі Божій, о год. 12:15 по пол. у шкільному будинку церкви св. Михаїла в Міннеаполісі, 505 4-та вул. Норт Іст. На порядку: звіти Управи і К. Комісії, запити та дискусія над звітами, вибір Управи та К. К., вибір делеґата та заступника на 31-шу Конвенцію УНС, біжучі справи, закриття. У випадку відсутності кворуму, збори відбудуться на одну годину пізніше при всякій кількості членства і вважатимуться правосильними. — М. Каркоць, секр.

П'ЯТНИЦЯ, 7-го ЛЮТОГО 1986 р.

Ню Йорк, Н. Й. Річні збори Т-ва „Культура" 457 Відд., о год. 5:30 по пол. в домівці ЛМКлюбу при 136 Друга Авеню. На порядку нарад: звіти урядовців та вибір уряду на біжучий рік. Участь членів у цих зборах обов'язкова. — Галя Кіляр, секр.

ВПЕРШЕ З ЧАСУ утворення держави Ізраїль між ним і Еспанією встановлені дипломатичні відносини. Еспанія буде і далі виступати проти будь-яких спроб анексувати частину захоплених у 1967 році арабських територій і підтримувати „право палестинського народу на створення суверенної держави". Еспанія стала останньою країною Західньої Европи, яка встановила дипломатичні відносини з Ізраїлем. Встановлення відносин було однією з умов для вступу Еспанії в Европейську економічну спільноту. Встановленню відносин перешкоджало небажання ізраїльського уряду мати справу з генералісимусом Франко, який у роки Другої світової війни був союзником Гітлера.

Вступайте в члени УНС